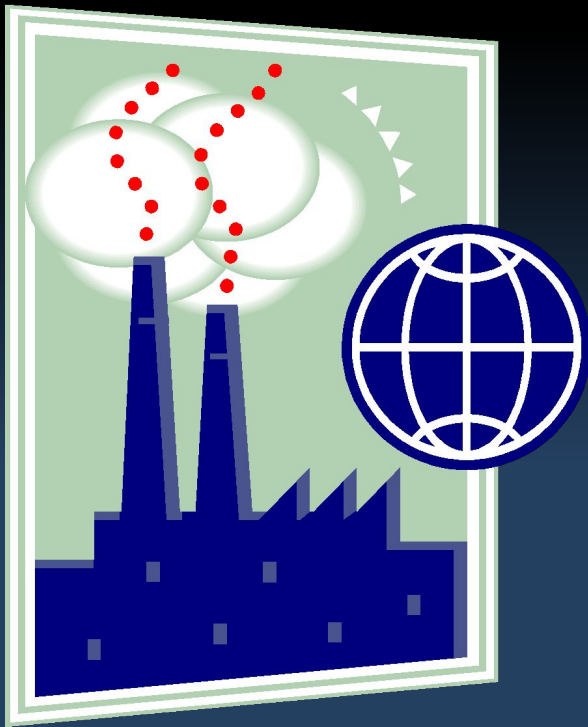


Соціальна політика держави



Студентки ОА-10
Видже Юлии

Соціальна сфера

— підсистема національної економіки, тобто явища, процеси, види діяльності та об'єкти, які пов'язані з забезпеченням життєдіяльності суспільства, людини, задоволенням їхніх потреб, інтересів.

Соціальна політика:

- — діяльність держави щодо створення та регулювання соціально-економічних умов життя суспільства з метою підвищення добробуту членів суспільства;
- — система правових, організаційних, регулятивно-контрольних заходів держави з метою узгодження цілей соціального характеру із цілями економічного зростання.

Державне регулювання соціальних процесів — вплив органів державної влади за допомогою різноманітних засобів (форм, методів та інструментів) на розвиток соціальних відносин, умови життя та праці населення країни.



Соціальна політика держави

включає:



- регулювання соціальних відносин у суспільстві, регламентацію умов взаємодії суб'єктів економіки в соціальній сфері (в тому числі між роботодавцями і найманою робочою силою);
- вирішення проблеми безробіття та забезпечення ефективної зайнятості;
- розподіл і перерозподіл доходів населення;
- формування стимулів до високопродуктивної суспільної праці й надання соціальних гарантій економічно активній частині населення;
- створення системи соціального захисту населення;
- забезпечення розвитку елементів соціальної інфраструктури (закладів освіти, охорони здоров'я, науки, культури, спорту, житлово-комунального господарства і т. ін.);

Стратегічного характеру

Цілі соціальної політики
перехідного періоду

Поточного характеру

*Етапи формування та реалізації
соціальної політики*

1

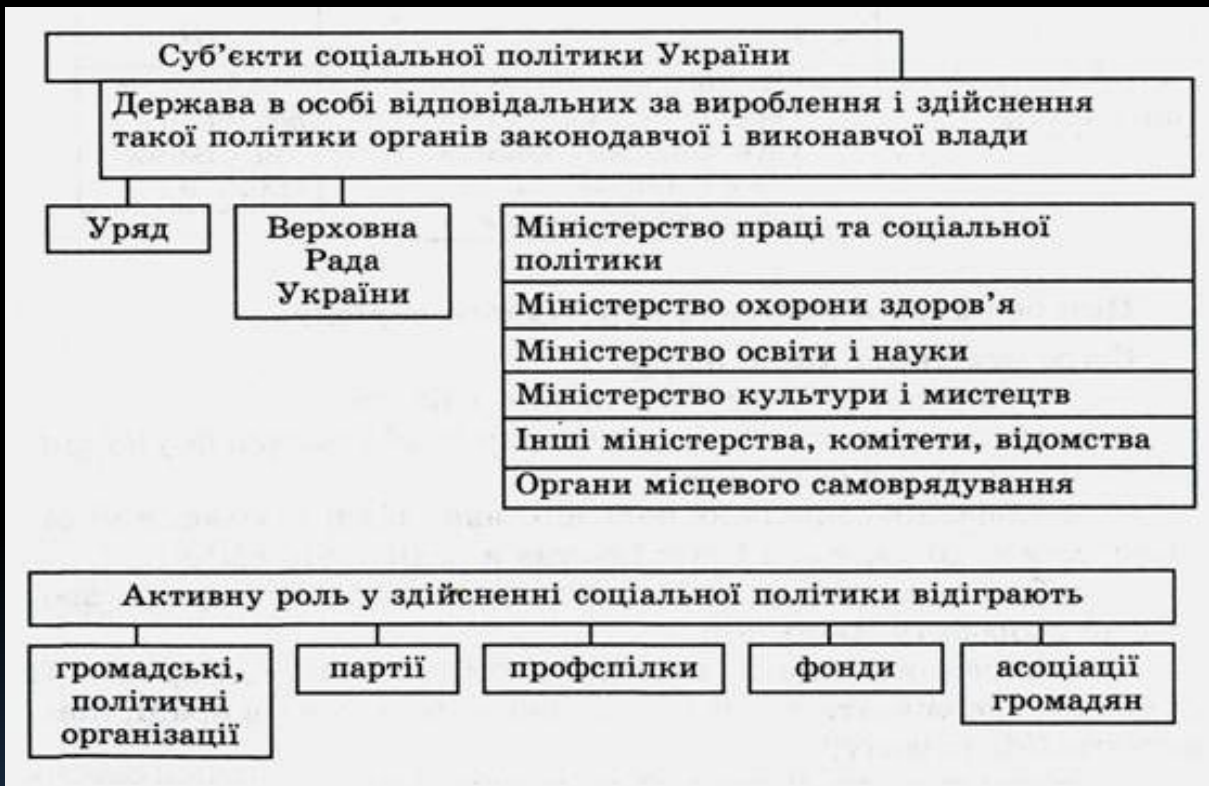
Вибір
соціальних
пріоритетів

2

Визначення
співвідношення
бюджетних та небюджетних
коштів на фінансування
соціальних заходів

3

Розробка та
реалізація
соціальних
пограм

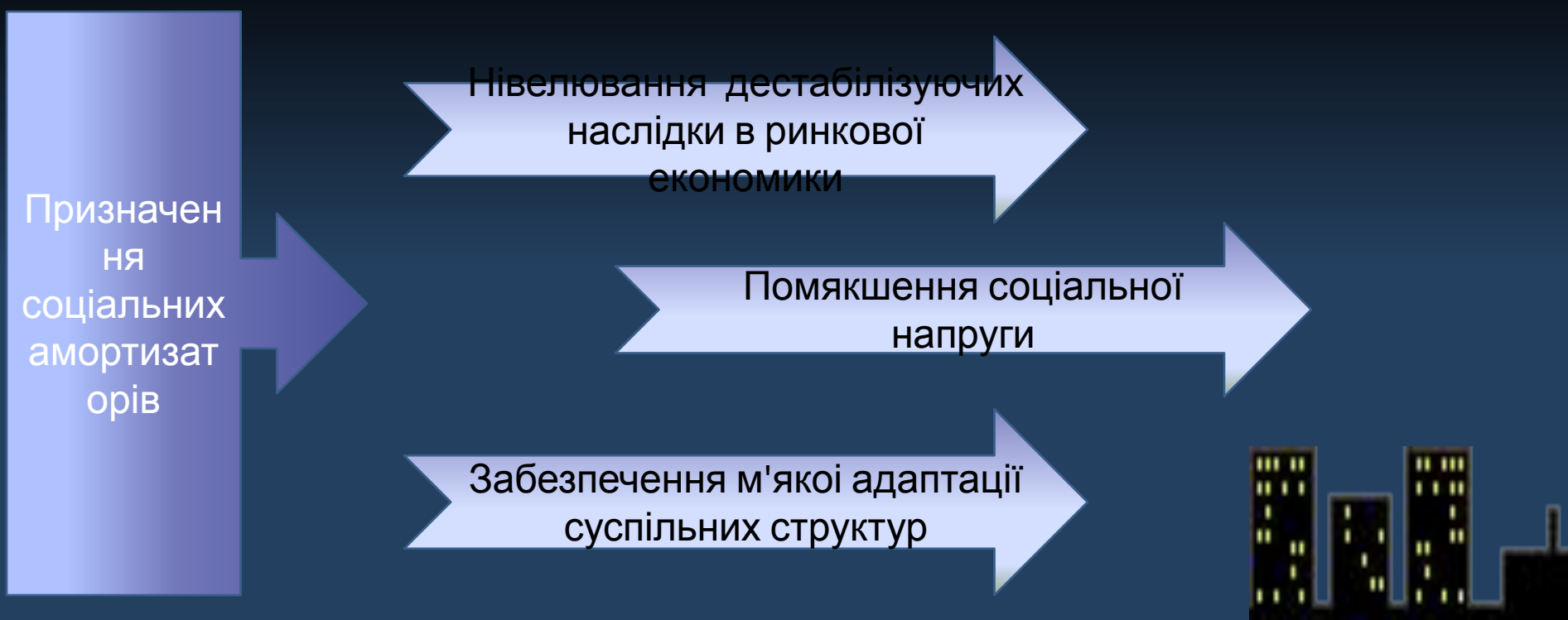


Суб'єкти соціальної політики: Уряд, Верховна рада України, Міністерства – праці та соціальної політики, охорони здоров'я, освіти і науки, культури і мистецтв, інші міністерства, комітети, відомства, органи місцевого самоврядування; політичні організації, партії, профспілки, фонди, громадські асоціації.

Модель соціальної політики Української держави має представляти собою симбіоз лібералізму та соціальної орієнтації. Перший дає можливість в умовах відсутності достатніх фінансових коштів у держави створити умови для самореалізації і самозабезпечення економічних суб'єктів. Друга складова передбачає формування раціональної системи соціального захисту населення.



В умовах соціально-ринкової трансформації держава має виступити соціальним амортизатором перетворень і одночасно проводити активну соціальну політику на нових, адекватних ринковим вимогам засадах.



**Спасибо за
внимание**